

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna a sudcov JUDr. Martina Vladika a JUDr. Viery Petrikovej v právnej veci žalobcu : **Slovenská republika – Ministerstvo financií SR**, Štefanovičova č. 5, Bratislava, zastúpeného JUDr. A. B., advokát v B., proti žalovanému : **JUDr. I. P.**, advokát v B., **o zaplatenie 38 963,27 €**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. 7 C 43/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 3. novembra 2010 sp.zn. 15 Co 60/2010, 15 Co 61/2010, 15 Co 62/2010

t a k t o :

Dovolanie **z a m i e t a** .

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V rozsudkom z 8. septembra 2009 č.k. 7 C 43/2009-132 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 38 963,27 € ako aj trovy konania vo výške 2 035,-- Sk, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Následne Okresný súd Bratislava V uznesením z 19. októbra 2009 č.k. 7 C 43/2009-137 vydal opravné uznesenie, ktorým opravil výrok rozsudku zo dňa 8.9.2009 č.k. 7 C 43/2009-132 tak, že má správne znieť „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 38 963,27 € ako aj náhradu trov konania vo výške 1 473,54 € na účet JUDr. A. B., vedený vo V., č. účtu X., všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, že žalovaný uzavrel so žalobcom dohodu o plnomocenstve (príkaznú zmluvu) v postavení advokáta a k vzniku škody malo dôjsť v roku 1998, preto postupoval podľa zákona

o advokácii č. 132/1990 Zb., ktorý je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku špeciálnou právnou úpravou. Predpokladom vzniku zodpovednosti advokáta za škodu podľa § 21 tohto zákona je porušenie právnej povinnosti (existencia protiprávneho úkonu, vznik škody a existencia príčinnej súvislosti medzi škodou a protiprávnym úkonom, zavinenie sa predpokladá). Porušenie právnej povinnosti spočíva v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. Medzi základné povinnosti advokáta patrí, že sa pri výkone advokácie riadi pokynmi a príkazmi klienta a súčasne je povinný postupovať v medziach ústavy, zákonov a ich vykonávacími predpismi. Ak advokát ako splnomocnenec prekročil svoje oprávnenie z plnomocenstva alebo ak koná za iného bez plnomocenstva, ide o konanie, ktorým porušuje svoju povinnosť splnomocnenca vyplývajúcu z dohody o plnomocenstve a súčasne tým porušuje povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona o advokácii. V predmetnej veci žalovaný v rozpore s príkaznou zmluvou a plnomocenstvom zo dňa 3.8.1998 uzavrel v mene žalobcu s dlžníkom A. dohodu o urovaní zo dňa 31.8.1998, podľa ktorej došlo k vzdaniu sa nároku na zaplatenie príslušenstva pohľadávky. Z uvedeného vyplýva, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu právnej povinnosti, ktorý zakladá vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú splnomocniteľovi. Škodou aj v zmysle tohto zákona, treba rozumieť majetkovú ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Okrem skutočnej škody treba za škodu, ktorá sa uhrádza považovať aj ušlý zisk, pod ktorým treba rozumieť to, čo mohol poškodený získať, nebyť škodovej udalosti. Za takúto škodu možno považovať aj to, čo ušlo splnomocniteľovi nekonaním splnomocnenca v zmysle dohody o plnomocenstve, podľa ktorého bol povinný voči dlžníkovi splnomocniteľa vymáhať pohľadávku aj s úrokom z omeškania v súdnom konaní. Žalovaný však namiesto vymáhania uzavrel s dlžníkom dohodu o urovaní, v ktorej sa zriekol úrokov z omeškania, napriek vedomosti, že jeho klient trvá na úhrade úrokov z omeškania. Z uvedeného je zrejmé, že aj vznik spôsobenej škody, ktorá sa rovná výške úroku z omeškania, je v tomto konaní jednoznačne preukázaný.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 3. novembra 2010 č.k. 15 Co 60/2010-200, 15 Co 61/2010, 15 Co 62/2010 zmenil rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením tak, že návrh žalobcu zamietol. Zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava V zo dňa 8.9.2009 pod č.k. 7 C 43/2009-136. Potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava V zo dňa 10.11.2009 č.k. 7 C 43/2009-157. Žalovanému náhradu trov

prvostupňového konania nepriznal. Uložil žalobcovi zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania vo výške 2 337,50 € v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, že správne súd prvého stupňa vo svojom odôvodnení poukázal na porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného, ktoré mu vyplývajú z dohody o plnomocenstve a súčasne zo zákona o advokácii, keď v rozpore s príkaznou zmluvou a plnomocenstvom zo dňa 3.8.1998 uzavrel v mene žalobcu s dlžníkom A. dohodu o urovaní zo dňa 31.8.1998, podľa ktorej došlo k vzdaniu sa nároku na zaplatenie príslušenstva pohľadávky. Na rozdiel od súdu prvého stupňa mal za to, že žalobcovi škoda ako majetková ujma nevznikla tým, že žalovaný prekročil oprávnenie vyplývajúce z plnomocenstva (pretože týmto konaním nie je žalobca ako splnomocniteľ, ak ho neschválil, viazaný), ale tým, že splnomocnenec nekonal v zmysle dohody o plnomocenstve s následkom straty vymáhateľnosti pohľadávky. V konaní nebolo preukázané, že by žalobca právny úkon, ktorý vykonal žalovaný uzavretím dohody o urovaní schválil. Z toho vyplýva, že síce žalovaný uzavretím dohody o urovaní zo dňa 31.8.1998 prekročil oprávnenie, ktoré mu vyplývalo z plnomocenstva, avšak žalobca tento právny úkon dodatočne bez zbytočného odkladu neschválil, takýto právny úkon žalobcu nezaväzuje. Odvolací súd preto uzavrel, že žalobcovi nevznikla faktická majetková ujma, zo strany žalobcu nedošlo k strate súdnej vymáhateľnosti žalovaného nároku, a to v čase, keď zo strany žalovaného malo dôjsť k podpísaniu dohody o urovaní. Skutočnosť, že na strane žalobcu nedošlo k strate súdnej vymáhateľnosti žalovaného nároku, vyplýva i z následného konania žalobcu, ktorý z opatrnosti podal žalobu aj voči spoločnosti A. pod sp.zn. 19 C 219/2000, kde v tomto konaní dňa 29.3.2005 bola spoločnosť A. zaviazaná zaplatiť žalobcovi práve dlžnú sumu 1 173 807,37 Sk, pričom tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 20.5.2005. Keďže v danom prípade žalobcovi nevznikla reálna faktická majetková ujma, nie je ani príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktoré dôvodil nesprávnym právnym posúdením veci a žiadal, aby najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil a priznal mu náhradu škody v požadovanej výške, alebo ak dovolací súd dôjde k záveru, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nebol dostatočne zistený skutkový stav, žiadal zrušiť napadnuté rozhodnutie a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom videl v tom, že odvolací súd zamietol uplatnený nárok žalobcu aj napriek tomu, že uznal porušenie právnej povinnosti žalovaným a uznal tiež vznik škody na strane žalobcu avšak mal za to, že medzi týmito

dvoma skutočnosťami nie je príčinný vzťah, keďže škoda nevznikla v čase podpisu dohody o urovaní. Odvolací súd podľa jeho názoru pochybil a vec nesprávne právne posúdil, pretože príčinná súvislosť (kauzálny nexus) ako jeden zo základných zodpovednostných predpokladov v podstate zúžil na jej časové hľadisko, a teda v konečnom dôsledku na súvislosť časovú. Z hľadiska posudzovania príčinnej súvislosti porušenia povinnosti a jej následku je pritom časová súvislosť príčiny a následku irelevantná, rozhodujúca je výlučne vecná súvislosť medzi týmito skutočnosťami. V prejednávanej veci je zrejmé, že škoda žalobcovi nevznikla priamo v okamihu podpisu dohody o urovaní (aj keď dlžník – spoločnosť A. jednoznačne zastávala stanovisko, že okamihom podpisu dohody o urovaní zanikol jej záväzok voči žalobcovi, keďže za žalobcu konal jeho kvalifikovaný právny zástupca s generálnou plnou mocou), ale až neskôr, keď bolo zrejmé, že pohľadávka definitívne nie je reálne vymožiteľná. Je tiež zrejmé, že jednou z vedľajších príčin, ktoré viedli k vzniku škody je skutočnosť, že dlžník v čase po vysporiadaní svojho vzťahu s veriteľom (žalobcom) na základe dohody o urovaní de facto prestal existovať, bol zbavený akéhokoľvek majetku a bol prevedený na tzv. bieleho koňa, nemal žiadneho konateľa a teda de facto sa stal úplne insolventným. Avšak v čase dohody o urovaní dlžník insolventný nebol a bol schopný riadne a v plnom rozsahu plniť svoje záväzky. Hlavnou príčinnou súvislosťou vzniku škody teda bolo protiprávne konanie žalovaného a nie následná súdna nevymožiteľnosť nároku voči dlžníkovi (vzhľadom na plynutie času, ktoré využil dlžník na zabezpečenie svojej insolvencie), ktorá je logicky len príčinou následnou a teda vedľajšou.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní

uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Dovolateľ žiadnu z týchto väd nenamietal a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Ani vadu tejto povahy dovolateľ nenamietal a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Dovolateľ namieta, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa § 13 ods. 1 zákona č. 132/1990 Zb. o advokácii, advokát je pri výkone advokácie povinný zachovávať ústavu, zákony a predpisy vydané na ich vykonanie a v ich medziach, riadiť sa príkazmi klienta.

Podľa § 13 ods. 2 zákona o advokácii advokát je povinný chrániť práva a oprávnené záujmy zastupovaného, konať pritom svedomite, dôsledne využívať všetky zákonné prostriedky a uplatňovať, čo podľa svojho presvedčenia a príkazu klienta pokladá za prospešné.

Podľa § 21 ods. 1 zákona o advokácii advokát zodpovedá klientovi za škodu, ktorú mu spôsobil v súvislosti s výkonom advokácie; zodpovednosť advokáta sa vzťahuje aj na škodu spôsobenú jeho koncipientom alebo jeho pracovníkom.

Podľa § 33 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak splnomocnenec prekročil svoje oprávnenie vyplývajúce z plnomocenstva, je splnomocniteľ viazaný, len pokiaľ toto prekročenie schválil. Ak však splnomocniteľ neoznámil osobe, s ktorou splnomocnenec konal, svoj nesúhlas bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o prekročení oprávnenia dozvedel, platí, že prekročenie schválil.

Podľa § 33 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka ak splnomocnenec pri konaní prekročil svoje oprávnenie konať za splnomocniteľa, alebo ak niekto koná za iného bez plnomocenstva, je z tohto konania zaviazaný sám, ibaže ten, za koho sa konalo, právny úkon dodatočne bez zbytočného odkladu schváli.

Vzhľadom na to, že žalovaný uzavrel so žalobcom dohodu o plnomocenstve (príkaznú zmluvu) v postavení advokáta a k vzniku škody malo dôjsť v roku 1998, sudy nižších stupňov použili na vec správne zákon o advokácii – zákon č. 132/1990 Zb. Vo vzťahu k Občianskemu zákonníku ide o špeciálnu právnu úpravu. Predpokladom vzniku zodpovednosti advokáta za škodu podľa § 21 tohto zákona je (obdobne ako tomu je pri všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa Občianskeho zákonníka) porušenie právnej povinnosti (existencia protiprávneho úkonu), vznik škody a existencia príčinnej súvislosti medzi škodou a protiprávnym úkonom (zavinenie sa predpokladá).

Porušenie právnej povinnosti spočíva v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. Medzi základné povinnosti advokáta nepochybne patrí, že sa pri výkone advokácie riadi pokynmi a príkazmi klienta a súčasne je povinný postupovať v medziach ústavy, zákonov a ich vykonávacími predpismi. Ak advokát ako splnomocnenec prekročí svoje oprávnenie z plnomocenstva, alebo ak koná bez plnomocenstva, ide o konanie, ktorým porušuje svoju povinnosť splnomocnenca vyplývajúcu z dohody o plnomocenstve

a súčasne tým porušuje povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona o advokácii. V takomto prípade nemožno vylúčiť vznik jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú splnomocniteľovi, avšak musia byť splnené aj ďalšie predpoklady jej vzniku, t.j. existencia škody a príčinná súvislosť (zodpovednosť splnomocnenca za prekročenie plnej moci, resp. za jej nedostatok vo vzťahu k osobe, s ktorou splnomocnenec konal, upravuje ustanovenie § 33 ods. 2 veta druhá Občianskeho zákonníka).

Škodu aj v zmysle tohto zákona treba rozumieť majetkovú (hmotnú) ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Okrem skutočnej škody treba za škodu, ktorá sa uhradza, považovať aj ušlý zisk, pod ktorým treba rozumieť to, čo mohol poškodený získať, nebyť škodovej udalosti. Za takúto škodu možno považovať aj to, čo ušlo splnomocniteľovi nekonaním splnomocnenca v zmysle dohody o plnomocenstve, podľa ktorej bol povinný voči dlžníkovi splnomocniteľa vymáhať pohľadávku v súdnom konaní (namiesto vymáhania uzavrel s dlžníkom dohodu o urovaní), avšak len za predpokladu, že v dôsledku tohto (ne)konania došlo k strate súdnej vymáhateľnosti pohľadávky (napr. k zániku nároku z dôvodu premlčania práva pre jeho včasné neuplatnenie a pod.). V takomto prípade splnomocniteľovi škoda ako majetková ujma nevzniká tým, že splnomocnenec prekročil oprávnenie vyplývajúce z plnomocenstva (pretože týmto konaním nie je splnomocniteľ, ak ho neschválil, viazaný), ale tým, že splnomocnenec nekonal v zmysle dohody o plnomocenstve s následkom straty vymáhateľnosti pohľadávky.

V posudzovanej veci z hľadiska skutkového stavu bolo v konaní nesporné, že žalovaný v rozpore s príkaznou zmluvou z 3.8.1998 a plnomocenstvom z toho istého dňa, uzavrel v mene žalobcu so spoločnosťou A.A. dohodu o urovaní spísanú dňa 31.8.1998, ktorou mal byť nahradený pôvodný záväzok a podľa ktorej došlo „de iure“ k vzdaniu sa nároku na zaplatenie príslušenstva pohľadávky. Týmto konaním bezpochyby prekročil oprávnenie konať za žalobcu vyplývajúce z príkaznej zmluvy a plnomocenstva z 3.8.1998 (v texte dohody o urovaní sa výslovne uvádza, že žalovaný koná za žalobcu podľa plnej moci z 3.8.1998). Žalovaný teda porušil povinnosť advokáta uvedenú v ustanovení § 13 ods. 1 zákona o advokácii a to povinnosť riadiť sa príkazmi svojho klienta. Odvolací súd vychádzal preto správne z názoru, že porušenie právnej povinnosti žalovaného ako jeden z predpokladov zodpovednosti za škodu bol daný.

Keďže žalobca uplatnený nárok odôvodňoval len prekročením oprávnenia žalovaným vyplývajúceho z plnomocenstva a uzavretím dohody o urovaní, odvolací súd správne posudzoval vznik škody len z hľadiska týchto okolností. Vychádzal správne zo zistenia, že žalobca právny úkon urobený žalovaným nad rámec plnomocenstva neschválil. Do úvahy neprichádzalo ani uplatnenie nevyvrátiteľnej právnej domnienky o schválení prekročenia oprávnenia v zmysle § 33 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka (žalovaný netvrdil a ani nepreukazoval, že žalobca neoznámil svoj nesúhlas bez zbytočného odkladu spoločnosti A.). Odvolací súd dospel preto k správne záveru, že ak žalovaný uzavretím dohody o urovaní prekročil oprávnenie vyplývajúce z plnomocenstva a žalobca dodatočne bez zbytočného odkladu tento právny úkon neschválil, nezaväzuje ho. Môže teda aj naďalej žalovanú sumu vymáhať súdnou cestou podľa pôvodného záväzkového vzťahu uzavretého so spoločnosťou A. (žalobca to napokon aj urobil v konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava II pod sp.zn. 19 C 219/2000, kde rozsudkom zo dňa 29.3.2005 súd uložil spoločnosti A. zaplatiť Ministerstvu financií SR dlžnú sumu 1 173 807,37 Sk, pričom tento rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 20.5.2005). V danom prípade nedošlo teda k strate súdnej vymáhateľnosti žalovaného nároku a preto žalobcovi reálna majetková ujma nevznikla (žalobca v konaní pred súdmi nižších stupňov ďalšie kvalifikované skutočnosti preukazujúce opak netvrdil a ani nepreukazoval). Nebol tak naplnený jeden zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a to vznik škody. Tvrdenie žalobcu v podanom dovolaní, že odvolací súd uznal vznik škody na strane žalobcu nemá oporu v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu. Žalobca preto neopodstatnene namietal, že odvolací súd právne pochybil a vec nesprávne právne posúdil, pretože príčinnú súvislosť (kauzálny nexus) ako jeden zo základných zodpovednostných predpokladov v podstate zúžil na jej časové hľadisko a teda v konečnom dôsledku na súvislosť časovú. Treba uviesť, že otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Keďže odvolací súd uzavrel, že v predmetnej veci žalobcovi nevznikla reálna faktická majetková ujma (škoda), nezoberal sa ďalším predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu, t.j. existenciou príčinnej súvislosti medzi škodou a protiprávnym úkonom, nakoľko podmienky vzniku zodpovednosti advokáta za škodu sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť. V tejto súvislosti treba uviesť, že ak splnomocniteľ v zmysle § 33 ods. 1 Občianskeho zákonníka neschválil prekročenie oprávnenia vyplývajúceho z plnomocenstva, zodpovednosť splnomocnenca (advokáta) za prípadnú škodu spôsobenú splnomocniteľovi,

nemožno vyvodzovať len z prekročenia tohto oprávnenia (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 Cdo 206/2007).

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že žalobca napadol dovolaním vecne správny rozsudok odvolacieho súdu. Keďže v konaní neboli zistené vady uvedené v § 237 O.s.p. a konanie nie je postihnuté ani inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

Žalovaný mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí náhrada na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovanému však v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu neboli priznané.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. januára 2012

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová